

ע"פ 64710/02/18 - אליהו חבושה נגד פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 64710-02-18 חבושה(אסיר) נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

לפני	כבוד השופט יוסי טופף
המבקש:	אליהו חבושה (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד אילון אורון
נגד	פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
המשיבה:	ע"י ב"כ עו"ד ניר ביטון

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע ריצוי עונש מאסר עד לבירור הערעור.

1. נגד המבקש (להלן גם: "הנאשם") הוגש כתב אישום לבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב יפו (גמ"ר 7588-05-16), אשר ייחס לו עבירות של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") בשילוב עם סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה") ונהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש, לפי סעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה.

2. על פי כתב האישום, ביום 27.02.16 בשעה 06:30 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי (יונדאי) בכביש מס' 471, ממערב למזרח, והגיע לצומת עם דרך קרן היסוד ודרך אהרן קציר (להלן: "הצומת"). אותה עת נסעו ברכב פרטי (הונדה) בני הזוג ל' ש' ו' ה', בדרך קרן היסוד, מצפון לדרום ונכנסו לצומת בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתם (להלן: "ל' ש' ו' ה'" או "בני הזוג", בהתאמה). ל' ש' ה', הייתה בשבוע ה-40 להריונה, ובני הזוג עשו דרכם מביתם שבגבעת שמואל אל בית החולים תל השומר, במטרה ללדת את בתם התינוקת.

באותה עת שרר ערפל כבד בצומת.

כפי הנטען, הנאשם הגיע בנסיעה אל הצומת, אך לא הבחין בצומת, או ברמזורים, ולא ראה את האור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו. הנאשם חצה את הצומת בנסיעה רצופה מבלי להאט את רכבו, ופגע בעצמה ברכבם של בני הזוג, בצדו הקדמי ימני של הרכב. כתוצאה מכך, נפגעה ל' באורח בינוני חבלות של ממש, בכך

שנגרמו לה שברים באגן. היא נלכדה ברכב דקות ארוכות עד שחולצה בידי מכבי האש ופונתה לבית החולים. י', אשר נהג ברכב, נחבל אף הוא חבלות של ממש.

בבית החולים ילדה ל', בניתוח קיסרי, את ביתה התינוקת, ב' ה' ז"ל, שנולדה חיה בשעה 08:00. בשעה 08:40, לאחר מאמצי החייאה ממושכים, נקבע מותה של התינוקת ב' (להלן: "ב'" או "המנוחה"), כתוצאה מהחבלות שספגה בתאונה, בכללן שבר בגולגולת ופגיעה מוחית קשה.

נטען כי התאונה, מותה של ב', החבלות שנגרמו לל' וי' והחבלות שנגרמו לנאשם עצמו נגרמו כתוצאה מרשלנותו הרבתית של הנאשם, המתבטאת בנהיגתו הרשלנית במקום, עת נהג לצומת כשאור אדום דולק ברמזור בכיוון נסיעתו, מבלי ששם לבו לכך כי יש במקום צומת, או רמזור, לא הבחין ברכב המעורב שחצה את הצומת לפניו ופגע בו מבלי לבלום, בלימה שעשויה הייתה להפחית את הנזק שגרמה התאונה. נטען כי הנאשם לא התאים את אופן נהיגתו לתנאי מזג האוויר ולערפל ששרר בדרך בה נהג ולא האט את מהירות נסיעתו כשנכנס לצומת, בשום שלב. עוד נטען כי הנאשם נהג ברכב (בשעה 06:30 בבוקר) לאחר שלא ישן באותו לילה, ולא התאים את אופן נהיגתו למצבו הפיסי או נקט באמצעים למניעת נהיגה במצב קיצוני של עייפות.

3. בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט אהרן האוזרמן) הרשיע את המבקש בכל המיוחס לו. בהכרעת דין מנומקת מיום 18.9.2017, שנתקבלה בתום הליך שבו נשמעו עדים והוצגו מוצגים, קבע בית משפט קמא, בין היתר, כי המבקש נהג במהירות שאינה סבירה לתנאי הערפל הכבד בדרך, ונכנס לצומת שבה ארעה התאונה, בנסיעה רצופה ומבלי להאט את מהירותו. נקבע כי ברגע התאונה דלק אור ירוק ברמזור בכיוון נסיעת רכבם של בני הזוג, ואילו בכיוון נסיעת המבקש דלק אור אדום. לא נמצאה כל תקלה במערכת הרמזורים בצומת. בית משפט קמא הגיע למסקנה כי המבקש נכנס לצומת על אף שדלק אור האדום ברמזור שבכיוון נסיעתו.

בית משפט קמא הוסיף וקבע כי המבקש כשל במבחן הנהיגה המצופה מנהג סביר, בכך שהמשיך בנהיגה לאחר הופעת הערפל, ללא שינוי ולמעשה נהג באופן 'עיוור' בעת שנכנס לצומת, עד כי לא הבחין בצומת, בעמודי הרמזור, בתמרורים, ובאורות הרמזור. בית משפט קמא ציין כי מדובר בצומת מואר, גדול ומרכזי, כך שגם בסרטון שתיעד את התאונה נראה הצומת ממרחק למרות הערפל. בסרטון האמור נצפה ענן הערפל, אך גם הכביש עצמו על סימוני הנתיבים בו המסומנים בפסים זוהרים, עמודי הרמזורים, מעקות הבטיחות והתוואי הכללי, נראים בו היטב. נקבע כי רשלנותו של הנאשם מתבטאת בכך שהמשיך לנהוג לתוך הצומת, על אף שיכול היה לראותו, בלי שנקט אמצעי זהירות, ובכלל זאת האטה משמעותית של מהירות נסיעתו, הפעלת איתות אורות אזהרה (מסביב לרכב) או עצירת הרכב בשול הרחב.

בית המשפט קמא בחן את יסודות עבירת גרם מוות ברשלנות, אשר יוחסה למבקש, והגיע למסקנות כי המבקש יכול היה, ובוודאי צריך היה, לצפות את האפשרות של התרחשות תאונת דרכים תוך פגיעה ברכב אחר וזאת מאחר ותנאי הראות הקשים והערפל הכבד מנעו ממנו לטענתו אפשרות לראות את הדרך לפניו ובכך היוו "תמרור" אזהרה עצמאי כלפי האפשרות כי יפגע ברכב או ברכוש. צוין כי הערפל הכבד והעדיר ראות לחלוטין, על פי גרסת המבקש, מטילים עליו חובת זהירות מוגברת בנסיבות.

עוד צוין כי ככל שהמבקש לא ראה כלל את הדרך, כפי טענתו, הרי שברור כי הוא היה חייב להניח כי גם נהגים אחרים בכביש נתקלים באותו ערפל. על כן, המבקש חייב היה לצפות את מעשה הרשלנות של האחר כולל את העובדה כי יתכן ונהג אחר יכנס לצומת בתנאי הראות הקשים, ואף באור אדום. נקבע כי תנאי הערפל הכבד והמגבלה הכבדה על הראות בדרך "מבטלים" את ההנחה כי שאר המשתמשים בדרך יצייתו לרמזורים או לתמרורים המוצבים עליהם (התקפים במקרה של תקלה ברמזורים), ואף את ההנחה כי שאר הנהגים יבחינו בצומת או יצייתו לזכות הקדימה בו בהתאם לכיווני הכניסה לצומת (זכות הקדימה לרכב מימין).

בית משפט קמא הגיע למסקנה כי נהג סביר שהוא "אדם מן הישוב" יכול וחייב היה לצפות מראש, את התרחשות התאונה, את הדרך בה התרחשה ואת התוצאה, וכי המבקש נטל סיכון בלתי סביר בכך שהמשיך לנהוג למרות הערפל הכבד, לא האט מהירותו ונכנס לצומת בלי להבחין כלל כי הוא בצומת מרומזר.

עוד צוין בהכרעת הדין כי משהסכימו הצדדים כי המנוחה נפטרה כתוצאה מהתאונה, מתקיים קשר סיבתי עובדתי, בין הנהיגה לתוצאה; על כן, הבהיר בית המשפט כי בנסיבות שהובאו בפניו אין בקיומו של הערפל הכבד, כדי לנתק את הקשר הסיבתי המשפטי בין מות המנוחה לבין התרשלנות המבקש.

בסופו של יום, מצא בית משפט קמא כי המבקש אחראי לתאונה ואחראי למותה של המנוחה ב', ברשלנותו, מאחר ונכנס לצומת בניגוד לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו שעה שיכול היה ובוודאי שצריך היה להבחין ברמזור ולציית לו. בנוסף התרשל המבקש בכך שנהג ברכב בתנאים בהם הראות מוגבלת, עקב ערפל כבד, לא התאים את מהירות נסיעתו לתנאי הדרך, המשיך בנסיעה כברת דרך למרות שהערפל הלך ונעשה כבד, לא האט את רכבו עד כדי עצירת הרכב בשול, כמצופה ממנו, תחת זאת נכנס לצומת בלי לראות כלל את הדרך כ"סומא באפילה" ופגע ברכבם של בני הזוג.

בית משפט קמא לא מצא לאמץ את ה"תרחיש" שהעלה המבקש, לפיו התאונה הייתה בלתי נמנעת מצדו בשל הערפל הכבד או כי קיים ספק של ממש אם נכנס לצומת באדום או שמא דווקא הרכב המעורב נסע באדום, וזאת על בסיס חומר הראיות, במיוחד הסרטון, תכנית הרמזורים, ועדויות שהובאו בפניו, כפי שנימק בהכרעת הדין.

בית המשפט קמא הרשיע אם כן את המבקש בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

4. במסגרת הטיעונים לעונש הפנה המבקש לרע"פ 7036/11 **מדינת ישראל נ' דני חורי** (24.4.2014) (להלן: פ"ד **חורי**), שם קבע בית המשפט העליון כי ניתן להרשיע אדם בעבירה של גרם מוות ברשלנות בנסיבות שבהן התנהגותו גרמה לפגיעה בעובר בעת שזה היה עדיין ברחם אמו, ובסופו של דבר, לאחר שהושלם תהליך הלידה, נפטר הרך הנולד בשל הפגיעה שנגרמה לו בתקופת ההיריון. באותן נסיבות הושגה הסכמה דיונית בין הצדדים שלא כללה רכיב עונשי של מאסר בפועל. ב"כ המבקש הפנה לפ"ד חורי לצורך קביעת הענישה, תוך שהבהיר כי נמנע מלנהל דיון על אודות מעמדו של העובר בכל הנוגע לעבירה שיוחסה למבקש, היינו האם מדובר ב"נולד חי" אם לאו.

5. ביום 24.1.2018 מסר בית משפט קמא את גזר הדין. בית משפט קמא, בגזר דין מנומק ויסודי, הבהיר כי המנוחה נולד בבית החולים, לאחר התאונה, כשהיא חיה ועל כן מדובר ב"אדם". המבקש הורשע בגרם מותה של המנוחה שהייתה אדם לכל דבר ועניין. בית משפט קמא הגיע למסקנה כי רמת רשלנותו של המבקש במקרה הנדון הינה רשלנות ברמה גבוהה, ולאחר סקירת נסיבות ביצוע העבירה ופסיקה נוהגת במקרים דומים, ככל הניתן, הגיע למסקנה כי מתחם הענישה ההולם הינו בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה שבין 10 ל-15 שנים, קנס ופיצוי.

בית המשפט מצא כי העונש הראוי למבקש, כפי שגזר עליו, הינו כדלקמן: 15 חודשי מאסר בפועל; 15 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו לבל יורשע בעבירות של גרימת מוות ברשלנות או נהיגה בזמן פסילה; פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים; פיצוי למשפחת המנוחה בסך 15,000 ₪ וצו פיקוח שירות מבחן למשך 6 חודשים.

6. יצוין כי לצורך הגשת הערעור וניהולו החליף המבקש ייצוג. המבקש ערער הן על הרשעתו בדיון והן על העונש. בנוסף, ביקש לעכב ביצוע העונש עד למתן פסק דין בערעור. לשיטת המבקש סיכויי הערעור טובים ועל כן יש מקום לעכב עונשו על מנת שלא יסוכל הערעור שטרם נשמע.

מנגד, טענה המשיבה כי דין הבקשה להידחות. המשיבה הפנתה לקביעות בית משפט קמא לפיהן, בין היתר, המבקש נהג ברמת רשלנות גבוהה וגרם לתוצאה הטרגית של מות המנוחה וחבלות לבני הזוג. נטען כי סיכויי המבקש להצליח בערעור אינם גבוהים, בהינתן שהכרעת הדיון מבוססת ומנומקת היטב ומושתתת על ממצאי מהימנות של עדים המעורבים ועדי ראיה, לרבות צילום התאונה. לגבי העונש נטען כי מדיניות הענישה הראויה בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים, כפי שהשתרשה בפסיקה, הינה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. הובהר כי העונש שהוטל על המבקש הינו ברף התחתון של המתחם שקבע בית משפט קמא, שהינו עונש מקל מדי על המבקש בנסיבות דנא.

יובהר כי המשיבה הגישה מצידה ערעור על קולת העונש שהוטל של המבקש, בסברה כי העונש שהוטל על המבקש נוטה לקולא, באופן המצדיק התערבות ערכאת הערעור להחמרת הענישה.

7. יצוין כי בקשת המבקש לעכב ביצוע עונשו הוגשה לבית משפט זה בסמוך למועד שנקבע לתחילת ריצוי עונשו, ללא כל הסבר לעיתוי הגשתה, באופן שמנע מבית המשפט לקיים דיון בבקשה, בשים לב לעמדת המשיבה, עובר למועד שנקבע לתחילת ריצוי המאסר. לאור זאת, הדיון בבקשה נקבע למועד מאוחר למועד תחילת ריצוי עונש המאסר.

על ההחלטה לקיים את הדיון לאחר שהמבקש יחל לרצות עונשו, ערער המבקש לבית המשפט העליון; ובמקביל הגיש בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, מבלי שטרח לציין את דבר הודעת הערעור שהוגשה מטעמו לבית המשפט העליון באותו עניין ממש.

בית המשפט העליון (כב' השופט ג' קרא) דחה את הערעור. צוין בהחלטה כי גזר הדין ניתן לפני למעלה מחודש ועל המבקש היה להקדים ולהתארגן לריצוי עונשו ולא להגיש בקשתו בסמוך למועד תחילת ריצוי עונשו, מתוך הנחה כי בקשתו לעיכוב ביצוע תתקבל (ע"פ 1859/18).

בקשת המבקש לעיון חוזר נדחתה אף היא באותו היום.

8. בדיון שהתקיים במעמד הצדדים, ובנוכחות הורי המנוחה ואמו של המבקש, העלה ב"כ המבקש ספק, שלמעשה כלל לא נשמע לפני בית משפט קמא, בכל הנוגע להיותה של המנוחה עונה על הגדרת "אדם", לצורך הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות. בהקשר זה נטען כי מותה של המנוחה, אותה הקפיד ב"כ המבקש לכנות כ"וולד", נקבע לאחר 38 דקות מרגע הולדתה, במהלכן בוצעו פעולות החייאה, ונטען כי אין בחומר הרפואי קביעה כי המנוחה נולדה חיה. עם זאת, הובהר כי אין חולק שהתאונה עצמה גרמה למות העובר.

עוד נטען כי תנאי הערפל הם נסיבה להקלה ברמת הרשלנות ולא נסיבה לחומרה כפי שקבע בית משפט קמא. לטענת ב"כ המבקש, תנאי הערפל לא מנעו נסיעת כלי רכב אחרים, לרבות רכבם של בני הזוג.

ב"כ המבקש טען כי המבקש נסע בצמידות לשול הדרך עד שמצא עצמו בצומת, כ"מעשה שטן", כלשונו. עוד נטען כי המבקש כלל לא ראה את הצומת או את האור ברמזור.

ב"כ המבקש העלה ספק בתקינות מערכת הרמזורים בצומת.

נטען כי תקופת המאסר שנגזרה על המבקש אינה ארוכה ולכן יש לעכבה.

9. ב"כ המשיבה הלין על כך שב"כ המבקש הגיש ערעור לבית המשפט העליון על החלטת בית המשפט המחוזי שלא לדון בבקשת עיכוב הביצוע טרם יחל המבקש לרצות עונשו נוכח מועד הגשתה, ובה בעת הגיש בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, וכל זאת מבלי שגילה הדבר לכל אחת משתי הערכאות שנדרשו לתן החלטות באותה סוגיה ממש, במקביל, ובאותו היום. עוד נמסר כי במקביל התבקש ב"כ המשיבה לתן הסכמתו לעיכוב הביצוע, מבלי שנמסר לו על אודות החלטת בית המשפט העליון שדחתה כאמור את ערעורו של המבקש.

לגופה של הבקשה נטען כי סיכויי הערעור נמוכים. הובהר כי הטענה בדבר פטירתה של המנוחה עוד טרם נולדה, כלל לא נטענה בבית משפט קמא, והיא נשמעת עתה במסגרת הערעור, אך בשל החלפת הייצוג מטעם המבקש. נטען כי ב"כ המבקש שייצגו בבית משפט קמא בדק את הנושא הרפואי ובחר במודע שלא לטעון טענה זאת, אלא לתן הסכמה לעובדת הולדתה של המנוחה כאדם חי. נטען כי מחומר רפואי עולה כי המנוחה נפטרה לבסוף משבר בגולגולת שנגרם לה כתוצאה מהתאונה. ב"כ המשיבה הפנה למסמכים רפואיים וחוות דעת של ד"ר קוגל לפיה המנוחה נפטרה כתוצאה מהתאונה.

נטען כי הסיכויים שבית משפט שלערעור יידרש לטענות עובדתיות חדשות בשל חילופי מייצגים הינו קלוש.

ב"כ המשיבה אבחן את נסיבות המקרה שנדון בפ"ד חורי, ששם דובר בהריון בגיל 32 שבועות והוולד נפטר כעבור 14 שעות, לבין המקרה הנדון, שבו עשו בני הזוג דרכם לחדר הלידה בשבוע ה-40 להריון עם קבלת צירי לידה, והמנוחה נפטרה כעבור 38 דקות מלידתה.

בכל הנוגע לתקינות הרמזורים נטען כי מדובר בקביעות עובדתיות שנתקבלו בבית משפט קמא על סמך עדים וראיות שחלקן הוגשו בהסכמה.

בנוסף לכך, הוצג לבית המשפט סרטון המתעד את התאונה ובכלל זאת תנאי מזג האוויר ופעולת הרמזורים בצומת ברגעים שלפני התאונה.

לבסוף נטען כי למבקש עבר תעבורתי, כאשר כבר בשנה הראשונה לאחר המבקש קיבל רישיון נהיגה הוא הורשע בעבירה של נהיגה במהירות מעל המותר.

10. לאחר שבחנתי את הדברים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. בשיטתנו המשפטית לא חלה הגישה שלפיה הגשת הערעור גוררת אחריה את עיכוב ביצועו של גזר הדין. תחת זאת, **"על בית המשפט הדין בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר עד להכרעה בערעור שהוגש, להפעיל את שיקול דעתו באופן המביא בחשבון את האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של המאסר עוד בטרם בירור הערעור, אך עליו להקפיד כי מימוש אינטרס זה לא יפגע בנידון ובזכויותיו במידה העולה על הנדרש. נקבע כי השיקולים הרלוונטיים להכרעה זו הם, בין היתר, חומרת העבירות; נסיבות ביצוען; תקופת המאסר; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עבר פלילי והתנהגות במהלך המשפט; נסיבות אישיות; חלוף הזמן ועוד"** (ע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל (17.9.2015), בפסקה 5 להחלטת כב' השופט זילברטל)).

עם זאת, כאשר מוטלת על מבקש העיכוב תקופת מאסר משמעותית, גדל משקלו של שיקול סיכויי הערעור במערך השיקולים. עמדה על הדברים כב' הנשיאה חיות שצינה כי **"ככלל, על נאשם שהורשע בדין להתחיל לרצות את העונש שנגזר עליו באופן מידי והגשת ערעור, כשלעצמה, אינה מצדיקה את עיכוב ביצועו של גזר הדין [...]** בית המשפט רשאי לסטות מהכלל האמור כאשר יש חשש שריצוי העונש טרם שמיעת הערעור יביא לפגיעה קשה ובלתי הפיכה בחירותו של הנאשם (**[...]ע"פ 99/111 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000).** שיקול מרכזי שעל בית המשפט לבחון בהקשר זה הוא סיכויי הערעור (שם, בעמ' 278-280)" (ע"פ 4962/17 נביל אבו נג'מה נ' מדינת ישראל (26.6.2017)).

11. לפיכך, עיקר טיעונו של המבקש התמקד, ובצדק, בשאלת סיכויי הערעור. בנסיבות המקרה הנוכחי לא התרשמתי, עם כל הזהירות ומבלי לקבוע מסמרות, שסיכויי הערעור הן באשר להכרעת הדין והן באשר לגזר הדין הם גבוהים, גם לא במידה היכולה להצדיק עיכוב ביצוע.

הכרעת הדין של בית משפט קמא מבוססת על מהימנות עדים ועל מוצגים שהוצגו לפניו ושעל חלקם כלל לא נתגלעה מחלוקת.

למעשה, עיקר טיעוני המבקש במסגרת הערעור מתמקדות בשאלות עובדתיות ומשפטיות שכלל לא נשמעו בפני בית משפט קמא, בכל הנוגע לסוגיה - האם המנוחה נולדה חיה ונפטרה דקות מספר לאחר מכן, או שמא נולדה מתה וקביעת מותה התאחר אך בשל מאמצי ההחייאה שכשלו.

סבורני כי אין בטענה "חדשה" זו כדי לבסס קביעה בשלב זה כי סיכויי הערעור טובים.

המבקש היה מיוצג בבית משפט קמא, ומפרוטוקול הדיונים עולה כי בא כוחו היה ער לטענה זו ובכל זאת בחר שלא לבסס הגנתו עליה. חזקה על בא כוחו המלומד והמיומן של המבקש, אשר ייצגו בהליך קמא, כי בדק היטב טענה זו בטרם מצא לזנוח אותה. בהקשר זה טען ב"כ המשיבה, מבלי שנסתר, כי ב"כ הקודם של המבקש בחן את חומר הראיות הרפואי בטרם בחר שלא לטעון כי המנוחה נולדה מתה, ומכאן שאינה עונה על הגדרת "אדם". יש לציין בהקשר זה כי גם ב"כ של המבקש בערעור נשמר שלא לטעון מפורשות לכשל בייצוגו של המבקש בבית המשפט קמא. בעניין זה אטעים כי נקבע לא אחת בפסיקה כי טענת כשל בייצוג תבחן בזהירות רבה ותתקבל רק במקום בו יוכח כי לנאשם נגרם עיוות דין של ממש והגדילה את הסבירות להרשעת שווא (ראו למשל פסיקת כב' השופט דנציגר בע"פ 8868/11 אלכסיי בגימוב נ' מדינת ישראל (23.8.2012), פס' 27-28). בענייננו לא הובאה התייחסות ב"כ הקודם של המבקש ומהדברים שצוינו לעיל לא עולה כי נפלה שגגה בייצוגו של המבקש בבית משפט קמא, לבטח לא כזו שהביאה להרשעת שווא.

12. יתר על כן, מעיון בחומר הראיות שהוצג לעיוני עולה מפורשות כי קיים בנמצא חומר רפואי המלמד לכאורה, באופן ברור, כי המנוחה נולדה חיה עם דופק, ואף נצפה שיפור מסוים במצבה בעקבות פעולות ההחייאה, עד שלבסוף נפטרה. מכאן, לכאורה, אין כל בסיס ראיתי לטענה כי מדובר בלידת וולד מת (ראו למשל: "מכתב שחרור ילוד" מבית החולים; וכן חוות דעת מומחה מטעם ד"ר חן קוגל). כאמור אין חולק שמותה של המנוחה נגרם כתוצאה מהתאונה.

13. בנוסף לכך, במהלך הדיון הוצג לפני סרטון המתעד את התאונה ונצפה בו הצומת, מערכת הרמזורים, הנראים בברור, ונהיגתו המהירה של המבקש עד שפגע בעצמה ברכבם של בני הזוג. לאור זאת, ומעיון ביתר חומר הראיות, סבורני - בזהירות הנדרשת - כי הסיכויים שבית משפט שלערעור יתערב בממצאים העובדתיים שקבע בית משפט קמא בכל הנוגע לתנאי הראות בצומת, תקינות מערכת הרמזורים או אופן נהיגתו של המבקש, על כל המשתמע מהם - הינם נמוכים.

14. יתר על כן, אף לו נקבע כי אין להרשיע את המבקש בגרם מוות ברשלנות, הרי התוצאה של התאונה אך מחמת הפגיעה הקשה בבני הזוג והפגיעה הקשה בגופה של ל', שהצריך טיפולים רפואיים ממושכים, והאחריות הרובצת על כתפיו של המבקש הם כשלעצמם מצדיקים הרשעה בגרימת חבלה חמורה וענישה הכוללת מאסר בפועל.

15. עיקר טיעוני המבקש התמקד בסיכויי הערעור נגד הכרעת הדין, אך גם ביחס לגזר הדין ולא התרשמתי כי יש סיכוי רב לערעור, גם בהקשר זה, ודאי שלא באופן שיצדיק עיכוב ביצוע. העונש שהוטל על המבקש, מבלי להקל ראש, הינו קרוב לרף הנמוך של מתחם הענישה ההולם, כפי שקבע בית משפט קמא ונימוקיו מבוססים היטב, בנסיבות המקרה ובפסיקה הנוהגת במקרים דומים, בהתאמות הנדרשות. נסיבותיו האישיות של המבקש נלקחו בחשבון על ידי בית המשפט קמא, וכל אלה באים לידי ביטוי בגזר הדין, ולא התרשמתי שהן קיצוניות במידה יוצאת דופן המצדיקה עיכוב ביצוע.

באתי לכלל דעה כי הסיכוי שבית משפט שלערעור ימצא להתערב דווקא לקולה בעונשו של המבקש אינו גבוה. ויזכר כי הוגש גם ערעור מטעם המדינה לפיו יש מקום להחמרת הענישה.

16. לבסוף אציין כי הדיון בהליך העיקרי נקבע ליום 20.6.2018, לפני הרכב ערעורים בראשות כב' השופטת ד' ברלינר, כך שמדובר במועד קרוב למדי ומשך הדיון אינו צפוי להתארך.

מכאן, אין בסיס איתן לטענה כי תחילת ריצוי העונש מצד המבקש, כבר בשלב זה, יסכל את הדיון בערעור או תוצאתו.

17. הבקשה אם כן נדחית.

המזכירות תודיע.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשע"ח, 01 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

יוסי טופף, שופט